

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Gminy Miasto R.
przy uczestnictwie E. G. i A. G.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez

skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Przedstawione zagadnienia nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca nie wykazała bowiem, że mają one poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. W kwestiach opisanych przez skarżącą Sąd Najwyższy wypowiadał się już w uchwałach z dnia 7 kwietnia 2006 r., III CZP 24/06 (OSNC z 2007 r., nr 2, poz. 24) i z dnia 21 marca 2013 r., III CZP 8/13 (OSNC z 2013 r., nr 9, poz. 108) oraz w postanowieniach z dnia 11 lutego 2009 r., V CSK 333/08 (OSN - ZD z 2010 r., Nr B, poz. 33) i z dnia 16 czerwca 2009 r., V CSK 479/08, nie publ.). Znaczną część obszernego uzasadnienia wniosku stanowi polemika z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w tych orzeczeniach i w orzeczeniach dotyczących wieczystoksięgowego pojęcia nieruchomości oraz z poglądami dominującej części doktryny, z których skarżąca wybiórczo akceptuje tylko te tezy, które mogą być przydatne na poparcie prezentowanego przez nią stanowiska o dopuszczalności zbycia udziału jedynie w jednej z kilku geodezyjnie wydzielonych działek wchodzących w skład nieruchomości objętej księgą wieczystą i odłączenia z księgi przez jednego ze współwłaścicieli bez zgody pozostałych. Pomija przy tym, że niezależnie od przyjęcia, czy działki wyodrębnione geodezyjnie stanowią część składową nieruchomości, czy są jej częścią i niezależnie od sankcji rozporządzenia udziałem tylko w niektórych działkach (nieważności lub bezskuteczności), udział we współwłasności dotyczy całej nieruchomości i niedopuszczalne jest rozporządzenie ograniczone przedmiotowo jedynie do jej części. Dopuszczalność podziału

nieruchomości przez odłączenie jej części do nowej księgi wieczystej i jego uzależnienie wyłącznie od woli właściciela nie budzi wątpliwości w świetle ustalonej wykładni art. 21 u.k.w.h., co nie uchyla art. 199 k.c. w stosunku do nieruchomości pozostającej we współwłasności. Współwłasność jest prawem podlegającym takiej samej ochronie prawnej jak prawo własności, zaś przytoczony przez skarżącą wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 lipca 2015 r., SK 26/14 (OTK-A z 2015 r., nr 7, poz. 101) dotyczy innej sytuacji prawnej; żądanie zwrotu wywłaszczonej nieruchomości jest bowiem kwalifikowane jako roszczenie cywilnoprawne lub publicznoprawne a uprawnienia byłego właściciela lub jego następcy prawnego nie są łączone z uprawnieniami właścicieli skoro nie dysponuje już prawem własności, nie służą mu roszczenia prawnorzeczowe i nie mają do niego zastosowania przepisy o współwłasności.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.).